

ZDENĚK DOMINIK UHER

ZAČÁTEK PRAVDY



CESTA OD POPELA K NOVÉMU ŽIVOTU

Zdeněk Dominik Uher

ZAČÁTEK PRAVDY

Cesta od popela k novému životu

www.buhviproc.cz

Napsal © Zdeněk Dominik Uher, 2026

Ilustroval © Zdeněk Dominik Uher, generováno DALL.E (OpenAI), 2026

Web © www.buhviproc.cz, 2024

Tyto postní texty vznikaly v čase, kdy se člověk učí dívat pravdivěji. Nejen kolem sebe, ale i do sebe. V době, která není o dojmech, ale o odvaze přestat se schovávat. Psané byly s péčí, avšak bez formální jazykové korektury. Pokud v nich narazíte na drobnou chybu nebo stylistickou či typografickou nepřesnost, berte ji prosím jako připomínku toho, že i slova nesou lidskou křehkost.

Nejde o nedbalost, ale o důvěru. Důvěru, že pravda nemusí být uhlazená, aby byla srozumitelná. Že to podstatné si k člověku cestu najde i bez dokonalého laku. Půst ostatně není časem dokonalosti, ale poctivosti.

Děkuji za pochopení i za trpělivost.

Všechna práva vyhrazena.

Půst není časem,
kdy si něco dokazujeme.
Je to čas,
kdy se přestaneme skrývat
a dovolíme Bohu,
aby nás viděl.

Věnuji tuto knihu těm, kteří už
mají dost masek
a chtějí se aspoň na chvíli
podívat na svět bez nich.

Těm, kdo cítí,
že změna nezačíná venku,
ale tam, kde si přestaneme lhát.

Obsah

Když se přestaneme schovávat.....	12
Popeleční středa.....	14
18. února 2026.....	15
19. února 2026.....	17
20. února 2026.....	19
21. února 2026.....	21
První neděle postní	23
22. února 2026.....	24
23. února 2026.....	26
24. února 2026.....	28
25. února 2026.....	30
26. února 2026.....	32
27. února 2026.....	34
28. února 2026.....	36
Druhá neděle postní.....	38
1. března 2026	39
2. března 2026	41
3. března 2026	43
4. března 2026	45
5. března 2026	47
6. března 2026	49
7. března 2026	51

Třetí neděle postní.....	54
8. března 2026.....	55
9. března 2026.....	59
10. března 2026.....	61
11. března 2026.....	63
12. března 2026.....	65
13. března 2026.....	67
14. března 2026.....	69
Čtvrtá neděle postní.....	71
15. března 2026.....	72
16. března 2026.....	76
17. března 2026.....	78
18. března 2026.....	80
19. března 2026.....	82
20. března 2026.....	84
21. března 2026.....	86
Pátá neděle postní.....	88
22. března 2026.....	89
23. března 2026.....	93
24. března 2026.....	95
25. března 2026.....	97
26. března 2026.....	99
27. března 2026.....	101

28. března 2026.....	103
Květná neděle.....	105
29. března 2026.....	106
30. března 2026.....	115
31. března 2026.....	117
1. dubna 2026.....	120
Zelený čtvrtek.....	123
2. dubna 2026.....	124
Velký pátek.....	127
3. dubna 2026.....	128
Bílá sobota	135
4. dubna 2026.....	136
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Velikonoční vigilie	138
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	142
5. dubna 2026.....	143
Slovo na cestu.....	147
Dar, který pomáhá růst.....	149

Když se přestaneme schovávat

Někdy člověk zjistí, že největší problém není to, co v životě chybí, ale to, na co se už dlouho neptá. Všechno funguje, dny mají svůj rytmus, povinnosti se plní, a přesto v tom všem zůstává neklid, který nejde umlčet ani prací, ani zábavou. Není hlasitý. O to vytrvalejší. Jako tiché upozornění, že něco důležitého zůstává stranou.

Postní doba není časem, kdy by se měl člověk cítit lépe. Spíš naopak. Bere vážně to, co jsme si zvykli obcházet. Sundává vrstvy, za které se schováváme, a klade otázky, které nemají rychlé odpovědi. Není nepříjemná proto, že by chtěla ubližovat, ale proto, že se nenechá odbýt. Půst není útěk z reality, ale návrat k ní. Bez filtrů a bez zkratek.

Často si myslíme, že půst znamená hlavně něco vydržet. Omezit se, zvládnout disciplínu, obstát. Jenže skutečná změna nezačíná u toho, co si odepřeme, ale u toho, čemu přestaneme lhát. Člověk může dodržet všechna pravidla, a přesto zůstat stejný. A může udělat jediný poctivý krok k pravdě o sobě a tím se otevře cestě, která má směr.

Tato kniha nevznikla jako návod ani jako duchovní plán. Není to kalendář úspěchů ani seznam úkolů. Je to nabídka krátkého zastavení pro každý den postní doby. Prostor, kde

není třeba se předvádět, vysvětlovat ani obhajovat. Místo, kde stačí být a podívat se na svůj život takový, jaký právě je. Tyto texty nejsou psané pro dokonalé chvíle, ale pro obyčejné dny. Pro rána, kdy se nechce vstávat, pro večery, kdy člověk cítí únavu, a pro okamžiky, kdy má dojem, že by měl něco změnit, jen zatím neví jak.

Možná v těchto řádcích nenajdeš jasné odpovědi. Možná v nich ale narazíš na otázky, které dávno čekaly, až si jich všimneš. A možná právě to stačí. Protože poctivý pohled na vlastní život bývá důležitější než rychlá útěcha. Víra totiž nezačíná slovy ani správnými formulacemi, ale ochotou stát před pravdou bez masek.

Neočekávám, že tato kniha někoho změní přes noc. Pokud ale pomůže alespoň jednomu člověku zpomalit, přestat se schovávat a udělat první krok k větší pravdivosti, splnila svůj smysl. Půst není o tom, že se člověk zmenší. Je o tom, že se přestane rozdělovat na to, co ukazuje navenek, a na to, kým skutečně je.

Protože nový život nezačíná tehdy, když máme všechno pod kontrolou. Začíná ve chvíli, kdy si dovolíme říct pravdu. A vydat se s ní na cestu.

jáhen Zdeněk



Popelční středa

„Popel není připomínkou konce, ale pravdy. Když člověk přijme vlastní křehkost, teprve tehdy v něm může začít růst naděje, která neshoří ani v největším ohni života.“

18. února 2026

Popeleční středa / bl. Jan z Fiesole (Fra Angelico) / den
přísného postu

Zpěv před evangeliem:

Nezatvrzujte dnes svá srdce, ale slyšte hlas Hospodinův.

Evangeliium: Mt 6,1–6.16–18

Tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

Zrnko pro dnešní den:

Půst začíná tam, kde přestaneme hrát roli.

Krátké postní zastavení:

Popeleční středa nepůsobí jemně. Nepřináší povzbuzení ani útěchu, ale pravdu. Popel na čele není symbol výkonu, ale připomínka křehkosti. Člověk není hotový, dokonalý ani soběstačný. A právě tady půst začíná. Ježíš mluví o skrytosti, protože ví, jak snadno se i dobré věci promění v představení. Modlitba, půst i pomoc druhým mohou vypadat správně, a přitom minout smysl. Jakmile se začnou dělat kvůli pohledu druhých, ztrácí hloubku. Bůh nehledá dokonalost, ale pravdivost. A ta se rodí tam, kde není publikum. Postní doba není časem dokazování, ale návratu k sobě. K místu, kde člověk přestane něco hrát a dovolí si být tím, kým skutečně je. Křehkým, hledajícím a odkázaným na milost.

Tichá otázka:

Před kým dnes žiji svůj život?

Modlitba:

Pane, ved' mě cestou půstu bez masek a nauč mě být před
Tebou pravdivý.

19. února 2026

čtvrtek po Popeleční středě / bl. Godšalk

Zpěv před evangeliem:

Obrátte se, praví Pán, neboť se přiblížilo nebeské království.

Evangeliium: Lk 9,22–25

Kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Zrnko pro dnešní den:

Strach o sebe dokáže člověka ochudit o život dřív, než o něj skutečně přijde.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes nemluví v náznacích ani v obrazech. Říká věci přímo a bez obalu. Cesta za ním není přívěskem k pohodlnému životu, ale rozhodnutím, které něco stojí. Ne proto, že by Bůh miloval bolest, ale proto, že pravda bývá náročná. Kříž, o kterém Ježíš mluví, není výzva k sebezničení. Je to pojmenování reality. Kdo se rozhodne žít pravdivě, dřív

nebo později narazí. Někdy na nepochopení, jindy na vlastní strach. Člověk může získat celý svět, a přitom se nenápadně ztratit sám sobě. Postní doba připomíná, že skutečný život nezačíná hromaděním, ale ochotou pustit to, co nás svazuje. Ne jako rezignaci, ale jako důvěru. Teprve tam se otevírá prostor pro život, který není jen přežíváním, ale skutečným bytím.

Tichá otázka:

Čeho se dnes držím jen proto, že se bojím pustit?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu následovat Tě i tam, kde ztrácím jistoty
a musím pustit sám sebe.

20. února 2026

pátek po Popeleční středě / sv. Hyacinta a František Martovi

Zpěv před evangeliem:

Hledejte dobro, a ne zlo, abyste žili, a Pán bude s vámi.

Evangeliium: Mt 9,14–15

Až jim ženicha vezmou, potom se budou postit.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přejdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

Zrnko pro dnešní den:

Půst nezačíná u jídla, ale u toho, co mi chybí.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes půst nespojuje s výkonem ani s povinností. Nesoutěží se, kdo vydrží déle bez jídla, kávy nebo sladkého. Půst u něj začíná úplně jinde. U vztahu. Dokud je ženich přítomen, není důvod si něco odříkat. Radost se nepostí. Smutek ano. Půst tedy nevzniká z kalendáře, ale z chybění. Z okamžiku, kdy si člověk přizná, že mu něco schází. Někdy Bůh, jindy smysl, jindy ticho. A my to obvykle řešíme po svém. Překryjeme to hlukem, prací, jídlem, obrazovkami nebo vtipem, aby to tolik nebolelo. Jenže právě tam, kde si dovolíme prázdno necpat ničím hned, začíná být půst

pravdivý. Postní doba není o tom, že bychom měli chodit se svěšenou hlavou. Je o tom, že si konečně přestaneme nalhávat, že nám nic nechybí. A možná právě v tomhle přiznání se Bůh přibližuje nejvíc. Ne skrze výkon, ale skrze obyčejnou lidskou touhu, která si troufne říct: bez Tebe je to nějak prázdné.

Tichá otázka:

Co dnes zaplňuji jen proto, abych nemusel cítit prázdnost?

Modlitba:

Pane, nauč mě neutíkat před tím, co mi chybí, a proměnit prázdnost v prostor, kde Tě budu znovu hledat.

21. února 2026

sobota po Popeleční středě / sv. Petr Damiani

Zpěv před evangeliem:

Nechci, aby bezbožný zemřel, praví Pán,
ale aby se obrátil a žil.

Evangeliium: Lk 5,27-32

Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Ježíš uviděl jednoho celníka – jmenoval se Lévi – jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Lévi) nechal všeho, vstal a šel za ním. Ve svém domě pak mu vystrojil velkou hostinu. Spolu s nimi bylo u stolu celé množství celníků a jiných lidí. Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali a řekli jeho učedníkům: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh nezačíná u dokonalých, ale u těch, kteří vědí, že něco není v pořádku.

Krátké postní zastavení:

Lévi neseděl v celnici proto, že by byl ztracený. Seděl tam, protože měl jasno. Věděl, co dělá, kolik vydělá a kde má své místo. A právě do téhle jistoty zazní Ježíšovo „pojd“. Ne jako moralizování, ale jako vyrušení. Neříká „změň se“, říká „pojd“. A Lévi jde, aniž by věděl kam. Je zvláštní, že nejvíc

Ježíše pohoršuje to, když se někdo cítí v pořádku. Farizeové nejsou zlí. Jen jsou si až příliš jisti, že oni lékaře nepotřebují. A tak stojí venku a sledují hostinu, na kterou nebyli pozváni. Ne proto, že by je Bůh odmítl, ale protože sami nepovažují za nutné vejít. Lévi udělá jedinou věc, která všechno změní. Vstane. Neřeší, jak to vysvětlí, co tomu řeknou druzí ani jestli už je dost dobrý. Prostě vstane. A možná právě v tom je celé obrácení. Ne v tom, že se člověk konečně napraví, ale že se konečně zvedne ze své židle a dovolí Bohu, aby ho vyvedl z místa, kde už dávno není doma.

Tichá otázka:

Před čím se dnes schovávám a co bych Ježíši nejraději neukázal?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu vstát a jít za Tebou takový, jaký jsem, bez výmluv a bez masek.



První neděle postní

„Pokušení nepřichází jako nepřítel, ale jako přítel, který šeptá, že zkratka je lepší než cesta. Víra však roste právě tam, kde člověk zůstane věrný i bez potlesku.“

22. února 2026

1. neděle postní / Stolec svatého Petra

Zpěv před evangeliem:

Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází
z Božích úst.

Evangelium: Mt 4,1-11

Ježíš se čtyřicet dní postí a je pokoušen.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od d'ábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: 'Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.'“, Potom ho d'ábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: `Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.'“, Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: `Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.'“, Zase ho vzal d'ábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: `Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.'“, Potom ho d'ábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu.

Zrnko pro dnešní den:

Pokoušení málokdy přichází jako zlo. Častěji jako rychlé řešení.

Krátké postní zastavení:

Ježíš je na poušti hladový, unavený a sám. A právě tehdy přichází pokušení. Ne s výkřikem, ale s logikou. Když máš moc, použij ji. Když jsi Boží Syn, dokaž to. Když můžeš svět ovládnout, proč to neudělat. Nic z toho nezní nemravně. Naopak. Zní to rozumně. A právě v tom je to nebezpečné. Pokušitel nenabízí Ježíši zlo, ale zkratky. Chleba bez vztahu. Víru bez důvěry. Moc bez služby. Všechno hned, všechno efektivně, všechno bez čekání. Jenže Ježíš odmítá. Ne proto, že by byl slabý, ale proto, že ví, kým je. Nepotřebuje si to dokazovat. Nepotřebuje být vidět, obdivován ani obsluhován. Poušť ukazuje, že největší boj se nevede mezi dobrem a zlem, ale mezi důvěrou a nedůvěrou. Mezi tím, zda si vystačíme sami, nebo zda přijmeme, že život není v našich rukou. Ježíš na poušti nevyhrává silou. Vyhrává tím, že zůstává věrný. A tím nám tiše říká, že i naše slabost může být místem, kde se rozhoduje o tom, kým vlastně jsme.

Tichá otázka:

Kde dnes hledám zkratku místo důvěry?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu zůstat u pravdy i tehdy, když by bylo snazší zvolit rychlé řešení.

23. února 2026

pondělí 1. postního týdne / sv. Polykarp

Zpěv před evangeliem:

Hle, teď je doba příhodná, hle, teď je den spásy.

Evangelium: Mt 25,31–46

Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: `Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.` Spravedliví mu na to řeknou: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?` Král jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.` Potom řekne i těm po levici: `Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro

d'ábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Zrnko pro dnešní den:

Víra se nepozná podle slov, ale podle rukou.

Krátké postní zastavení:

Ježíš se neptá, co si myslíme, ale koho jsme si všimli. Nehledá hrdiny, ale pozornost. Nikdo ho vědomě neodmítl. Jen ho přehlédl. A právě v tom se láme víra. Ne v kostele, ale v obyčejném dni. V tom, jestli se zastavíme, nebo půjdeme dál.

Tichá otázka:

Koho dnes míjím, i když bych se mohl zastavit?

Modlitba:

Pane, otevři mi oči pro člověka, kterého mám dnes potkat, a dej mi odvahu udělat to málo, co je právě v mých silách.

24. února 2026

úterý 1. postního týdne / sv. Modest

Zpěv před evangeliem:

Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.

Evangelium: Mt 6,7–15

Vy se modlete takto.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď' království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh se neunaví z našich slabostí, unaví se z našich masek.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes odkrývá jednu lidskou slabost, kterou známe všichni. Myslíme si, že čím víc toho řekneme, tím spíš budeme

vyslyšení. Jenže Bůh není úřad, kde se vyplňuje formulář a přidávají přílohy. Otčenáš je modlitba, která nás učí přestat se před Bohem předvádět. Vede nás k prostotě, protože vztah nepotřebuje dlouhé řeči, ale důvěru. A pak přijde věta o odpuštění, která to celé uzemní. Když neumím odpustit, moje modlitba se začne točit kolem mě, i kdybych používal ta nejsprávnější slova.

Tichá otázka:

Komu dnes v srdci pořád dlužím odpuštění?

Modlitba:

Pane, dej mi jednoduchost v modlitbě a měkké srdce, které se umí uvolnit a odpustit.

25. února 2026

středa 1. postního týdne / sv. Valburga

Zpěv před evangeliem:

Nyní se obraťte ke mně celým svým srdcem, praví Pán,
neboť jsem dobrotivý a milosrdný.

Evangelium: Lk 11,29–32

Nebude dáno jiné znamení tomuto pokolení než znamení
Jonášovo.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“

Zrnko pro dnešní den:

Kdo pořád čeká na zázrak, často přehlédne Toho, kdo stojí
přímo před ním.

Krátké postní zastavení:

Lidé chtějí důkaz, ideálně takový, který se dá vyfotit a sdílet. Ježíš místo toho ukazuje na Jonáše, proroka, který nebyl dokonalý ani hrdinský. A přesto jeho slovo změnilo celé město. Problém není v nedostatku znamení, ale v unavených očích, které už nic nepřekvapí. Člověk může slyšet moudrost, vidět dobro a stejně zůstat chladný, protože čeká na něco většího. Jenže víra nezačíná ohňostrojem. Začíná ve chvíli, kdy přestaneme hledat senzaci a dovolíme pravdě, aby nás zasáhla obyčejně.

Tichá otázka:

Na jaké znamení ještě čekám, abych mohl začít brát Boha vážně?

Modlitba:

Pane, nauč mě vidět Tě i tam, kde nepřichází velké divadlo, ale tiché a pravdivé setkání.

26. února 2026

čtvrtek 1. postního týdne / sv. Alexandr

Zpěv před evangeliem:

Stvoř mi čisté srdce, Bože! Vrať mi radost ze své ochrany.

Evangeliium: Mt 7,7–12

Každý, kdo prosí, dostává.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synovi kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh není automat na přání, ale Otec, který ví, co je opravdu dobré.

Krátké postní zastavení:

Ježíš neříká, že dostaneme všechno, co si přejeme. Říká, že Bůh slyší každé prosby a odpovídá jako milující Otec, ne jako splněný seznam objednávek. Dítě někdy chce nůž místo chleba a rodič ví, proč ho nedá. Víra proto není magie, ale důvěra. Prosit znamená otevřít srdce a přijmout, že odpověď

může vypadat jinak, než jsme čekali. A pak přichází jednoduché pravidlo, které převrací svět naruby. Chovej se k druhým tak, jak bys chtěl, aby se oni chovali k tobě. Ne jako morální příkaz, ale jako cesta k životu, který má chuť a smysl.

Tichá otázka:

Prosím Boha jako dítě, které důvěřuje, nebo jako zákazník, který jen požaduje?

Modlitba:

Pane, uč mě prosit s důvěrou a přijímat to, co dáváš, i když to není podle mých představ.

27. února 2026

pátek 1. postního týdne / sv. Řehoř z Nareku

Zpěv před evangeliem:

Odvrhňte od sebe všechny své zvrácenosti, praví Pán,
a obnovte své srdce a svého ducha.

Evangelium: Mt 5,20–26

Jdi se napřed smířit se svým bratrem.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: `Nezabiješ.' Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“

Zrnko pro dnešní den:

Někdy nezabíjí ruka, ale slovo, které už nejde vzít zpět.

Krátké postní zastavení:

Ježíš posouvá hranici spravedlnosti někam, kam se nám nechce. Nejde jen o to, co člověk udělá, ale co nosí v srdci. Hněv, který si hýčkáme, dokáže rozdělit víc než otevřený spor. A tak nás Ježíš zastaví přímo u oltáře a řekne něco skoro nepohodlného. Nejprve vztah, potom obřad. Ne proto, že by modlitba byla méně důležitá, ale protože víra bez smíření zůstává jen hezky zabaleným neklidem. Smíření není slabost. Je to odvaha udělat první krok, i když si myslíme, že chyba není jen na naší straně.

Tichá otázka:

S kým dnes nosím tichý spor, který se bojím otevřít?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu udělat krok ke smíření a očisti mé srdce od slov, která zraňují.

28. února 2026

sobota 1. postního týdne / sv. Roman

Zpěv před evangeliem:

Hle, teď je doba příhodná, hle, teď je den spásy.

Evangelium: Mt 5,43–48

Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Zrnko pro dnešní den:

Milovat ty, kteří nás mají rádi, je přirozené. Milovat ty druhé je křesťanské.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes nastavuje laťku tak vysoko, že člověk skoro dostane chuť odejít. Milovat nepřátele zní hezky na papíře, ale v reálném životě to bolí. Nejde o naivní úsměv ani o to dělat, že zlo neexistuje. Jde o rozhodnutí nenechat se

nenávistí přetvořit k obrazu těch, kteří nás zraňují. Bůh miluje bez výběrového řízení. Slunce svítí i na ty, kteří na něj nadávají. A právě tam začíná dokonalost, o které Ježíš mluví. Ne v bezchybnosti, ale v srdci, které se nezavírá jen proto, že bylo zraněno.

Tichá otázka:

Koho jsem už odepsal tak rychle, že jsem mu nedal šanci znovu vstát?

Modlitba:

Pane, nauč mě milovat bez podmínek a chraň mě před tvrdostí, která se tváří jako spravedlnost.



Druhá neděle postní

„Bůh někdy nechá člověka zahlédnout světlo dřív, než skončí cesta stínu. Ne proto, aby utekl z reality, ale aby měl sílu jí projít až do konce.“

1. března 2026

2. neděle postní / sv. Albín

Zpěv před evangeliem:

V zářivém oblaku bylo slyšet Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!

Evangelium: Mt 17,1-9

Ježíšova tvář zazářila jako slunce.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Zrnko pro dnešní den:

Ne každé silné setkání s Bohem je určené k tomu, aby trvalo navždy.

Krátké postní zastavení:

Petr chce zůstat nahoře. Postavit stany, zastavit čas a zakonzervovat krásný okamžik. Je to lidské. Když se dotkneme něčeho hlubokého, máme chuť tam zůstat a už nikdy nesestupovat dolů mezi hluk, únavu a obyčejnost. Jenže Ježíš nevede učedníky k útěku z reality, ale zpátky do ní. Proměnění není dovolená od života, je to posila pro cestu dolů. A Otcův hlas neříká obdivujte, ale poslouvejte. Víra nezačíná na vrcholu hory, ale v kroku, který uděláme po návratu.

Tichá otázka:

Nesnažím se víru prožít jen na vrcholu, abych ji nemusel nést dole mezi lidmi?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu sestoupit z vrcholu zpět do života a nést světlo, které jsi mi dal, i do obyčejných dnů.

2. března 2026

pondělí 2. postního týdne /sv. Anděla od Kříže

Zpěv před evangeliem:

Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život; ty máš slova věčného života.

Evangeliium: Lk 6,36-38

Odpouštějte, a bude vám odpuštěno.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“

Zrnko pro dnešní den:

Tvrdý soud nad druhými se vždycky potichu vrátí zpět k nám.

Krátké postní zastavení:

Ježíš neříká, že máme přestat rozlišovat dobro a zlo. Říká, abychom přestali hrát si na soudce, kteří mají poslední slovo nad životem druhých. Milosrdenství není slabost ani slepota. Je to schopnost vidět člověka dál než za jeho chybu. Každý z nás touží po druhé šanci, ale druhým ji někdy odmítáme dát. A tak si stavíme svět, kde je přísnost pro druhé a shovívavost pro sebe. Ježíš to obrací. Jakou mírou měříš, takovou se

jednou změří i tobě. Ne jako trest, ale jako pravda o tom, jak jsme žili.

Tichá otázka:

Komu dnes upírám milosrdenství, které sám potřebuju?

Modlitba:

Pane, zbav mě tvrdosti, která se schovává za spravedlnost,
a nauč mě dávat druhým prostor začít znovu.

3. března 2026

úterý 2. postního týdne / sv. Kunhuta

Zpěv před evangeliem:

Odvrhňte od sebe všechny své zvrácenosti, praví Pán,
a obnovte své srdce a svého ducha.

Evangeliium: Mt 23,1-12

Mluví, ale nejednají.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají `mistře'. Vy však si nedávejte říkat `mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno `otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat `učitel', jenom jeden je váš Učitel - Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Zrnko pro dnešní den:

Víra se láme tam, kde slova rostou rychleji než skutky.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes mluví ostře, ale ne proto, aby někoho zesměšnil. Spíš, aby sundal masku, kterou si umíme nasadit všichni. Navenek správná slova, uvnitř únava a prázdno. Někdy máme pocit, že víra stojí na tom, jak působíme před druhými, kolik toho víme nebo jak správně zníme. Jenže Ježíš ukazuje jiný směr. Velikost nezačíná u titulu, ale u služby. A možná proto jsou jeho slova nepříjemná. Protože každý z nás někdy řekl víc, než kolik byl ochoten udělat. Nejde o dokonalost, ale o pravdivost. O to, aby mezi tím, co vyznáváme, a tím, jak žijeme, nebyla propast.

Tichá otázka:

Kde dnes moje slova předbíhají život, který skutečně žiju?

Modlitba:

Pane, dej mi pokoru, abych nežil z role, ale z pravdy, a nauč mě být služebníkem i tam, kde mě nikdo nevidí.

4. března 2026

středa 2. postního týdne / sv. Kazimír

Zpěv před evangeliem:

Já jsem světlo světa, praví Pán, kdo mě následuje, bude mít světlo života.

Evangeliium: Mt 20,17–28

Odsoudí ho k smrti.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Když se Ježíš vydal na cestu do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a na cestě jim řekl: „Teď jdeme do Jeruzaléma. Tam Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali a ukřižovali ho, ale třetího dne bude vzkříšen.“ Tu k němu přistoupila matka Zebedeových synů se svými syny a padla mu k nohám, aby ho o něco požádala. Zeptal se jí: „Co si přeješ?“ Odpověděla mu: „Poruč, aby tito dva moji synové zasedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici v tvém království.“ Ježíš na to řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já budu pít?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Řekl jim: „Můj kalich sice pít budete, ale udělovat místa po mé pravici a levici není má věc, ta místa patří těm, kterým jsou připravena od mého Otce.“ Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na ty dva bratry. Ježíš si je však zavolal a řekl: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vašim

otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Zrnko pro dnešní den:

Velikost v Božím království nezačíná nahoře, ale dole u služby.

Krátké postní zastavení:

Ježíš mluví o kříži a učedníci řeší kariéru. Ta scéna je až bolestně lidská. Jeden mluví o darovaném životě, druzí přemýšlejí, kde budou sedět. Není to výsměch učedníkům, spíš zrcadlo pro nás. Kolikrát i my slyšíme evangelium a hned v hlavě řešíme sebe. Kdo bude první, kdo bude vidět, kdo bude uznán. Jenže Ježíš převrací logiku světa. Velikost není o moci, ale o schopnosti sloužit, aniž by člověk potřeboval potlesk. A možná právě proto je služba tak náročná. Nikdo ji často nevidí, ale právě tam roste to největší.

Tichá otázka:

Kde dnes hledám místo na výsluní, místo abych hledal příležitost sloužit?

Modlitba:

Pane, uč mě radosti ze služby a chraň mě před touhou být viděn víc než být užitečný.

5. března 2026

čtvrtek 2. postního týdne / sv Teofil (Bohumil)

Zpěv před evangeliem:

Blahoslavení, kteří slovo Páně uchovávají v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí užitek.

Evangelium: Lk 16,19-31

Ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně; nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abraháмова náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: `Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: `Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' (Boháč) řekl: `Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám

odpověděl: `Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: `Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: `Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'“

Zrnko pro dnešní den:

Největší slepota není chudoba očí, ale srdce, které si zvyklo nevidět.

Krátké postní zastavení:

Ten příběh není o tom, že být bohatý je hřích a chudý automaticky svatý. Je o vzdálenosti, která začíná už tady na zemi. Boháč neudělal nic okázale zlého, jen si nevšiml člověka za dveřmi. A právě to je na tom nepříjemné. Zlo někdy nevypadá jako krutost, ale jako pohodlná lhostejnost. Lazar ležel blízko, téměř na dosah ruky, a přesto zůstal neviditelný. Ježíš nevypráví horor o pekle, ale podobenství o srdci, které se zavřelo tak pomalu, až si toho nikdo nevšiml, ani jeho majitel.

Tichá otázka:

Kdo dnes leží u mých dveří tak blízko, že ho už ani nevnímám?

Modlitba:

Pane, dej mi citlivé oči a srdce, které se nezvykne dívat jinam, když může milovat.

6. března 2026

pátek 2. postního týdne / sv. Koleta

Zpěv před evangeliem:

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna;
každý, kdo v něho věří, má věčný život.

Evangelium: Mt 21,33–43.45–46

To je dědic. Pojd'te, zabijme ho.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: `Na mého syna budou mít ohled.' Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: `To je dědic. Pojd'te, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!' A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: `Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné'? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který

ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka.

Zrnko pro dnešní den:

Největší tragédie není odmítnutí Boha, ale přesvědčení, že vinice patří jen nám.

Krátké postní zastavení:

Tohle podobenství je drsné, protože v něm není žádná romantika. Vinaři nezačnou být zlí najednou. Jen si postupně přivlastní něco, co jim bylo svěřeno. A člověk to zná i ze svého života. Víra, vztahy, práce, talent, všechno se může proměnit ve vlastnictví místo daru. Pak přijde Syn a připomene, že nejsme majitelé, ale správci. A to bolí. Protože pravda někdy ohrožuje náš pocit kontroly. Ježíš nevypráví příběh o cizích lidech. Vypráví příběh o nás, kdykoli se snažíme žít tak, jako by Bůh byl jen hostem v našem vlastním světě.

Tichá otázka:

Co dnes držím tak pevně, jako by to bylo moje,
a přitom je to dar?

Modlitba:

Pane, uč mě žít jako správce, a ne jako majitel, a dej mi odvahu přijmout Tě i tehdy, když mě Tvá pravda zneklidní.

7. března 2026

sobota 2. postního týdne / sv. Perpetua a Felicita (Blažena)

Zpěv před evangeliem:

Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě.

Evangelium: Lk 15,1–3.11–32

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: `Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: `Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: `Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval

tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'"

Zrnko pro dnešní den:

Domov nezačíná dokonalostí, ale otevřenou náručí.

Krátké postní zastavení:

Tenhle příběh se týká každého, kdo někdy utekl a každého, kdo zůstal, a přesto se cítil přehlédnutý. Mladší syn hledá svobodu a skončí v prázdnotě. Starší zůstává věrný, a přesto v něm roste tichá hořkost. A otec stojí mezi nimi, ne jako soudce, ale jako někdo, kdo nechce ztratit ani jednoho. Možná právě to je nejhlubší obraz Boha. Nečeká na dokonalé lidi, ale

na srdce, která se odváží vrátit. Ať už přicházejí z dálky, nebo jen z vlastního zklamání. Milosrdenství není slabost ani sentiment. Je to síla, která dává člověku důstojnost i ve chvíli, kdy si ji sám neumí dát.

Tichá otázka:

Kde dnes potřebuji dovolit sobě nebo druhému začít znovu
bez výčitek?

Modlitba:

Pane, nauč mě přijímat i odpouštět s otevřeným srdcem
a chraň mě před tvrdostí, která zavírá dveře radosti.



Třetí neděle postní

„Člověk často hledá vodu tam, kde je jen studna vlastních představ. Kristus však nabízí pramen, který neuhasí jen žízeň dneška, ale promění celé srdce.“

8. března 2026

3. neděle postní / sv. Jan z Boha

Zpěv před evangeliem:

Pane, ty jsi skutečně Spasitel světa; dej mi živou vodu, abych už nežíznila.

Evangelium: Jan 4,5–42

Pramen vody tryskající do života věčného.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak (jak byl) - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a (věděla), kdo ti říká: `Dej mi napít', spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš (vědro), a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň

a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: `Nemám muže'; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: `(Jen) v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.'“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: `Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.' Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozséváč

i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: 'Jiný rozsévá a jiný sklízí.' Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte (plody) jejich práce." Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žeš nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh nezačíná rozhovor tam, kde jsme silní,
ale tam, kde máme žízeň.

Krátké postní zastavení:

Ježíš sedí unavený u studny a mluví se ženou, kterou by většina lidí raději obešla. Nevyčítá jí minulost, ale otevírá v ní prostor pro pravdu. A právě to je na tom příběhu krásné i nepohodlné. Bůh nepřichází jako kontrolor, ale jako někdo, kdo prosí o napití, a přitom nabízí víc, než si člověk dokáže představit. Žena přišla pro obyčejnou vodu a odchází bez džbánu, protože našla něco hlubšího. Víra někdy začíná přesně tak. Nenápadným rozhovorem uprostřed dne, kdy člověk zjistí, že jeho největší žízeň není po vodě, ale po přijetí.

Tichá otázka:

Kde dnes hledám naplnění tam,
kde mě to nechává pořád žíznit?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu přiznat vlastní žízeň a nauč mě přijímat vodu, která dává život.

9. března 2026

pondělí 3. postního týdne / sv. Františka Římská

Zpěv před evangeliem:

Doufám v Hospodina, doufám v jeho slovo, neboť u něho je slitování, hojné je u něho vykoupení.

Evangelium: Lk 4,24–30

Tak jako Eliáš a Elizeus je Ježíš poslán nejen k Židům.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Zrnko pro dnešní den:

Nejtěžší je přijmout pravdu z úst někoho, koho si myslíme, že dobře známe.

Krátké postní zastavení:

Nazaret Ježíše znal od dětství. A právě proto ho nemohl přijmout. Blízkost někdy otupí srdce víc než vzdálenost. Lidé slyšeli jeho slova, ale místo radosti přišel vztek, protože Bůh překračuje hranice, které jsme si pečlivě postavili. Ježíš připomíná, že milost není uzavřený klub. A to se poslouchá těžko, zvláště když máme pocit, že víra patří hlavně nám. Možná i my někdy odmítáme Boží hlas jen proto, že přichází jinak, než jsme čekali.

Tichá otázka:

Nedělám si někdy z víry bezpečný prostor jen pro ty, kteří jsou mi podobní?

Modlitba:

Pane, otevři mé srdce pro Tvé slovo i tehdy, když mě vyvede z jistoty a nauč mě přijímat Tě bez předsudků.

10. března 2026

úterý 3. postního týdne / sv. Jan Ogilvie

Zpěv před evangeliem:

Nyní se obraťte ke mně celým svým srdcem, praví Pán,
neboť jsem dobrotivý a milosrdný.

Evangelium: Mt 18,21–35

Jestliže neodpustíte každý svému bratru, Otec neodpustí
vám.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmdesátseptkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: `Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!' A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: `Zaplat', co jsi dlužen!' Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: `Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!' On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to

pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: 'Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?' A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplátil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Zrnko pro dnešní den:

Odpuštění nezačíná u druhých, ale u paměti na vlastní milost.

Krátké postní zastavení:

Petr chce znát číslo, kolikrát ještě musí vydržet. Ježíš mu místo tabulky dává příběh, který bolí. Člověk snadno zapomene, kolik mu bylo odpuštěno, a začne počítat chyby druhých. Někdy držíme v ruce malé dluhy druhých tak pevně, až zapomeneme na vlastní svobodu. Odpuštění není omluva zla ani slabost. Je to rozhodnutí nenechat minulost, aby řídila dnešní den. A kdo někdy okusil milosrdenství, ví, že nejde o výkon, ale o dar, který se učíme předávat dál.

Tichá otázka:

Který starý dluh dnes nosím v srdci víc než vlastní pokoj?

Modlitba:

Pane, připomeň mi, kolik jsi mi odpustil, a dej mi sílu pustit to, co mě svazuje víc než druhé.

11. března 2026

středa 3. postního týdne / sv. Eulogius z Kordoby

Zpěv před evangeliem:

Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život; ty máš slova věčného života.

Evangeliium: Mt 5,17-19

Kdo se bude přikázáními řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroxy. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třebaš i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.“

Zrnko pro dnešní den:

Víra není o rušení pravidel, ale o jejich proměně v život.

Krátké postní zastavení:

Ježíš nepřišel víru zjednodušit na pocit ani ji změnit v sbírku zákazů. Přichází ukázat, že přikázání nejsou plotem proti svobodě, ale cestou k ní. Problém nezačíná tam, kde člověk zápasí s Božím slovem, ale tam, kde ho začne obcházet nebo ohýbat podle nálady. Někdy máme chuť vybrat si jen to, co je

pohodlné, a zbytek označit za přežitek. Jenže právě drobnosti často odhalují, co je v srdci skutečně živé. Velikost v Božím království nevyrůstá z dokonalého výkonu, ale z věrnosti, která se nebojí každodenních maličkostí.

Tichá otázka:

Které slovo evangelia беру vážně jen tehdy, když se mi hodí?

Modlitba:

Pane, uč mě rozumět tvému slovu tak, aby se nestalo břemenem, ale cestou, po které se dá jít s radostí.

12. března 2026

čtvrtek 3. postního týdne / sv. Alois Orione

Zpěv před evangeliem:

Nyní se obraťte ke mně celým svým srdcem, praví Pán,
neboť jsem dobrotivý a milosrdný.

Evangelium: Lk 11,14–23

Kdo není se mnou, je proti mně.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka. Když zlý duch vyšel, němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří z nich řekli: „Vyhání zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, vládce zlých duchů!“ Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe. On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: „Každé království proti sobě rozdvojené zpustne a dům na dům padne. Je-li tedy i satan v sobě rozdvojen, jak obstojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba. Jestliže já vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, s čím (pomocí) je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království. Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal, a jeho kořist rozdá. Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“

Zrnko pro dnešní den:

Víra není neutrální zóna. Buď staví, nebo se tiše rozpadá.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes bourá naši oblíbenou představu, že lze stát někde uprostřed a jen přihlížet. Lidé kolem něj vidí zázrak, ale místo radosti začnou hledat vysvětlení, které je nebude nutit změnit život. Podezření bývá někdy jen jiná podoba strachu. Je jednodušší zpochybnit dobro než připustit, že Bůh opravdu jedná. Rozdělené srdce se tváří rozumně, ale pomalu ztrácí směr. Nejde o křik ani o velká gesta. Jde o drobnou každodenní volbu, jestli sbírám s Kristem, nebo nechávám věci rozpadnout jen proto, že nechci udělat krok navíc.

Tichá otázka:

V čem dnes zůstávám nerozhodný, i když vím,
kde je pravda?

Modlitba:

Pane, sjednot' mé srdce, aby se nebálo stát na tvé straně
i tehdy, když je to nepohodlné a tiché.

13. března 2026

pátek 3. postního týdne / sv. Patricie (Vlasta)

Zpěv před evangeliem:

Obráťte se, praví Pán, neboť se přiblížilo nebeské království.

Evangelium: Mk 12,28b–34

Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán; miluj ho!

Slova svatého evangelia podle Marka:

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: `Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: `Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Zrnko pro dnešní den:

Víra nezačíná výkonem, ale vztahem.

Krátké postní zastavení:

Ježíš nesnižuje přikázání na seznam povinností, ale vrací je do středu života, kde nejde o dokonalé zvládnutí pravidel,

nýbrž o lásku, která dává smysl všemu ostatnímu. Učitel Zákona neklade past, ale hledá. A právě proto slyší větu, která je jemná a zároveň náročná: nejsi daleko. Blízkost Božího království není odměnou za znalosti, ale otevřeností srdce. Někdy se člověk snaží dělat správné věci, a přesto cítí, že něco chybí. Možná právě to, že víra není projekt na zvládnutí, ale vztah, který se žije.

Tichá otázka:

Kde dnes plním povinnost, ale zapomínám na lásku,
která jí dává smysl?

Modlitba:

Pane, nauč mě milovat tak, aby víra nebyla jen správná,
ale živá a pravdivá.

14. března 2026

sobota 3. postního týdne / sv. Matylda

Zpěv před evangeliem:

Nezatvrzujte dnes svá srdce, ale slyšte hlas Hospodinův.

Evangeliium: Lk 18,9–14

Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: `Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: `Bože, buď milostiv mně hříšnému!' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh nehledá dokonalý výkon, ale pravdivé srdce.

Krátké postní zastavení:

Farizeus nedělá nic špatného, jen se dívá na sebe příliš vysoko a na druhé příliš shora. Celník neříká dlouhé modlitby ani neobhazuje svůj život, jen přiznává pravdu. A právě tam

začíná změna. Někdy si myslíme, že víra je o tom obstát, mít jasno a držet si dobrý obraz. Jenže Bůh se setkává s člověkem spíš tam, kde už žádná maska nedrží. Pokora není sebepodceňování, ale odvaha stát před Bohem bez srovnávání a bez potřeby být lepší než někdo jiný.

Tichá otázka:

Kdy se dnes modlím víc o sobě než k Bohu?

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které se nebojí pravdy, a nauč mě stát před tebou jednoduše a pokorně.



Čtvrtá neděle postní

„Někdy si myslíme, že vidíme jasně, a přesto bloudíme.
Kristus však neotevívá jen oči, ale i srdce, aby člověk
konečně zahlédl pravdu, která osvobozuje.“

15. března 2026

4. neděle postní / sv. Ludvíka de Marillac

Zpěv před evangeliem:

Já jsem světlo světa, praví Pán, kdo mě následuje,
bude mít světlo života.

Evangeliium: Jan 9,1-41

Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ - to slovo znamená „Poslaný“. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vídali žebrot, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebrot?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: `Jdi k Siloe a umyj se!` Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku.

On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyl zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: „Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?“ Jeho rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe!“ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž usnesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, zeptejte se jeho.“ Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: „Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ On odpověděl: „Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.“ Zeptali se ho tedy: „Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Už jsem vám to řekl, ale jako byste to neslyšeli. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“ Osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“ Ten člověk jim odpověděl: „To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je - a otevřel mi oči. Víme, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věků nebylo slýcháno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás

chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena. Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: 'Vidíme.' Proto váš hřích trvá.“

Zrnko pro dnešní den:

Světlo nepřichází proto, aby nás oslnilo,
ale aby nám ukázalo cestu.

Krátké postní zastavení:

Ten příběh není o zázraku očí, ale o zázraku odvahy. Slepý člověk nezačne kázat ani se hádat, jen drží pravdu, kterou zažil. A to je pro okolí nebezpečné, protože zkušenost se nedá umlčet argumentem. Někdy máme víru plnou slov, ale prázdnou zkušenost. Jindy stačí jediné setkání s Kristem a člověk ví víc než celé zástupy kolem. Je zvláštní, že největší problém nemají ti, kdo nevidí, ale ti, kdo si myslí, že vidí dokonale. Víra totiž nezačíná jistotou, ale ochotou nechat se vést. A světlo, které Ježíš přináší, není reflektor na druhé lidi. Je to světlo, které nejdřív dopadne na naše vlastní srdce.

Tichá otázka:

Co ve svém životě vlastně vidím jen napůl, protože se bojím
podívat hlouběji?

Modlitba:

Pane, dej mi světlo, které neodsuzuje, ale vede, a nauč mě vidět pravdivě sebe i druhé.

16. března 2026

pondělí 4. postního týdne / sv. Heribert

Zpěv před evangeliem:

Hleďte dobro, a ne zlo, abyste žili, a Pán bude s vámi.

Evangelium: Jan 4,43-54

Jen jdi, tvůj syn je živ.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna - už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže neuvidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: `Tvůj syn je živ.` A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

Zrnko pro dnešní den:

Víra začíná tam, kde člověk udělá krok dřív, než má důkaz.

Krátké postní zastavení:

Ten muž chtěl jistotu. Chtěl Ježíše přivést domů, mít ho pod kontrolou, vidět uzdravení na vlastní oči. A místo toho dostal jen větu. Žádné gesto, žádný doprovod, žádnou záruku. Jen slovo a cestu zpátky. Víra někdy nevypadá hrdinsky. Vypadá jako obyčejný návrat domů s otázkami v hlavě. Možná právě proto je tak lidská. Nejde o zázrak samotný, ale o chvíli mezi slovem a splněním, kdy člověk ještě nic nevidí a přesto jde dál. Bůh často neřeší věci způsobem, který bychom si objednali. Nechodí podle našich plánů, ale zve nás, abychom mu uvěřili dřív, než všechno pochopíme. A to je někdy těžší než čekat na zázrak.

Tichá otázka:

Kde dnes čekám na důkaz, místo abych udělal první krok
důvěry?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu jít i tehdy, když ještě nevidím výsledek,
a nauč mě věřit tvému slovu víc než svým obavám.

17. března 2026

úterý 4. postního týdne / sv. Patrik

Zpěv před evangeliem:

Stvoř mi čisté srdce, Bože! Vrať mi radost ze své ochrany.

Evangelium: Jan 5,1–3a.5–16

Hned byl ten člověk uzdraven.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdravý?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: `Vezmi své lehátko a chod!`, Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: `Vezmi ho a chod`?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil

Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu.

Zrnko pro dnešní den:

Někdy nás nedrží nemoc, ale zvyk být bezmocní.

Krátké postní zastavení:

Ježíš se neptá na diagnózu, ale na touhu. „Chceš být zdravý?“ Zní to zvláště, protože kdo by nechtěl. Jenže člověk si dokáže zvyknout i na bolest, na výmluvy i na věty začínající slovem nemám. Nemám čas, nemám sílu, nemám nikoho. Ten muž čekal na pohyb vody, zatímco vedle něj stál Ten, kdo je živou vodou sám. A někdy jsme na tom podobně. Čekáme na ideální podmínky a přehlížíme okamžik, kdy nás Bůh zve k prvnímu kroku. Uzdravení nezačíná zázrakem, ale rozhodnutím vstát. A pak přichází druhá výzva, která je možná těžší než samotné uzdravení. Nenechat se vrátit do starých kolejí. Protože svoboda není jen dar, ale i odpovědnost.

Tichá otázka:

Na co ve svém životě čekám tak dlouho, až jsem uvěřil,
že už se nic změnit nemůže?

Modlitba:

Pane, probud' ve mně odvahu vstát tam, kde jsem si zvykl
zůstávat ležet, a nauč mě žít svobodu, kterou mi dáváš.

18. března 2026

středa 4. postního týdne / sv. Cyril Jeruzalémský

Zpěv před evangeliem:

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; kdo věří ve mne,
neumře navěky.

Evangelium: Jan 5,17-30

Jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina - ano, už je tady - kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože

je Syn člověka. Neditvte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“

Zrnko pro dnešní den:

Život nezačíná až po smrti. Začíná ve chvíli, kdy člověk začne slyšet.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes nemluví o vzdáleném nebi, ale o přítomnosti. Říká, že kdo slyší, už přešel ze smrti do života. Nejde jen o biologické přežívání, ale o vnitřní probuzení. Člověk může chodit, pracovat a mluvit, a přesto být uvnitř unavený a zavřený. A pak stačí jediné slovo, které zasáhne hlouběji než všechny argumenty. Víra není sbírka správných vět. Je to vztah, v němž se člověk učí naslouchat. A když začne slyšet, zjistí, že Bůh není pasivní pozorovatel. Je činný. Tichý, ale vytrvalý. A zve nás do stejného rytmu života, který není řízený strachem, ale důvěrou.

Tichá otázka:

Co dnes ve mně potřebuje ožít, i když to už dlouho vypadá beznadějně?

Modlitba:

Pane, nauč mě slyšet tvé slovo tak, aby ve mně probouzelo život, a nejen další myšlenky.

19. března 2026

slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie / sv. Josef

Zpěv před evangeliem:

Blaze těm, kdo přebývají v tvém domě, Pane, stále tě mohou chválit.

Evangeliium: Mt 1,16.18–21.24a

Josef udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

Zrnko pro dnešní den:

Víra někdy mlčí, ale přesto jedná.

Krátké postní zastavení:

Josef v evangeliu nepronese jediné slovo. A přesto je jeho příběh plný odvahy. Neřeší velká gesta ani náboženské projevy. Jen v tichu poslouchá a pak udělá krok, který změní

dějiny. Spravedlnost u něj není tvrdost, ale citlivost pro druhého člověka. Nehledá vlastní jistotu, ale pravdu, i když ho vede do nepochopení. Možná právě proto je tak blízký dnešnímu člověku. Víra totiž nemusí být hlučná, aby byla skutečná. Stačí, když se promění v rozhodnutí, které nikdo nevidí, ale Bůh o něm ví.

Tichá otázka:

Kde dnes mohu udělat tichý krok důvěry, i když nemám všechno vysvětlené?

Modlitba:

Svatý Josefe, uč mě naslouchat Bohu v tichu a mít odvahu jednat, i když cesta není úplně jasná.

20. března 2026

pátek 4. postního týdne / sv. Archip

Zpěv před evangeliem:

Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova,
které vychází z Božích úst.

Evangelium: Jan 7,1–2.10.25–30

Byli by ho rádi zatkli, ale ještě nepřišla jeho hodina.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on - ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

Zrnko pro dnešní den:

Ne všechno, co vypadá jako zdržení, je prohra. Někdy je to
Boží čas.

Krátké postní zastavení:

Ježíš dnes stojí uprostřed nedůvěry a tlaku. Lidé o něm mluví, hodnotí ho, chtějí ho zařadit do svých představ. A on přesto zůstává klidný, protože ví, odkud přichází a komu patří jeho život. Největší svoboda totiž nevzniká z toho, že člověk všem vysvětlí, kdo je. Vzniká z jistoty, že je poslaný. Kolikrát se i my snažíme urychlit věci, které ještě nemají svůj čas. Chceme odpovědi hned, uznání hned, změnu hned. Evangelium ale připomíná, že víra není sprint, ale důvěra v rytmus, který neurčujeme my. A někdy největší odvaha spočívá v tom vydržet, i když druzí nerozumí.

Tichá otázka:

Kde dnes tlačím na věci, které možná ještě potřebují dozrát?

Modlitba:

Pane, uč mě důvěřovat tvému času a zůstat věrný i tehdy,
když věci nejdou podle mých představ.

21. března 2026

sobota 4. postního týdne / sv. Serapion

Zpěv před evangeliem:

Blahoslavení, kteří slovo Páně uchovávají v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí užitek.

Evangelium: Jan 7,40–53

Copak přijde Mesiáš z Galileje?

Slova svatého evangelia podle Jana:

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon - kletba na ně!“ Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí náš Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů.

Zrnko pro dnešní den:

Pravda často nerozděluje proto, že by byla slabá, ale proto, že zasahuje příliš blízko.

Krátké postní zastavení:

Lidé kolem Ježíše dnes nemají málo informací. Mají jich až příliš. Každý ví něco, každý má svůj názor a každý si z evangelia vybere jen to, co zapadá do jeho jistoty. A právě tam vzniká rozdělení. Ne mezi dobrými a zlými, ale mezi těmi, kdo chtějí slyšet, a těmi, kdo už mají jasno předem. Nikodém se nepostaví jako hrdina, jen připomene obyčejnou spravedlnost. Neodsuzovat dřív, než člověk opravdu naslouchá. Víra totiž nezačíná křikem ani vítězstvím v debatě. Začíná ochotou připustit, že Bůh může přijít i odjinud, než čekáme. A někdy právě z míst, která jsme si v hlavě dávno odepsali.

Tichá otázka:

Naslouchám ještě Bohu, nebo už jen bráním svoje jistoty?

Modlitba:

Pane, dej mi pokorné srdce, které se nebojí pravdy,
i když přichází jinak, než jsem čekal.



Pátá neděle postní

„Bůh nepřichází jen utěšit minulost, ale probudit budoucnost. Tam, kde člověk vidí konec, Kristus šeptá jméno a zve zpět do života.“

22. března 2026

5. neděle postní / sv. Epafrodit

Zpěv před evangeliem:

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; kdo věří ve mne,
neumře na věky.

Evangelium: Jan 11,1–45

Já jsem vzkříšení a život.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste

uvěřili. Ale pojd' me k němu!“ Tomáš – řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojd' me i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili (v žalu) nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra

zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

Zrnko pro dnešní den:

Bůh někdy přichází pozdě podle nás, ale přesně podle lásky.

Krátké postní zastavení:

Tohle evangelium není o zázraku pro efekt. Je o Bohu, který se nebojí našich slz. Ježíš neuteče před smrtí ani před otázkami, které bolí. Přijde až ve chvíli, kdy už lidé řeknou že je pozdě, že už to zapáchá, že už nemá smysl doufat. A právě tam zazní jeho hlas. Víra není útěk před realitou. Je to odvaha stát před zavřeným hrobem, a přesto slyšet slovo života. Možná máme každý svůj kámen, který už nechceme odvalit, protože se bojíme pravdy nebo bolesti. Jenže Kristus nepřichází proto, aby vysvětlil smrt. Přichází proto, aby ji oslovil jménem a otevřel cestu ven.

Tichá otázka:

Jaký kámen ve svém životě ještě držím zavřený, protože už jsem přestal věřit, že se může něco změnit?

Modlitba:

Pane, když už nic nečekám, dej mi odvahu slyšet tvé slovo a vykročit ze všeho, co mě drží svázaného.

23. března 2026

pondělí 5. postního týdne / sv. Turibius z Mongroveja

Zpěv před evangeliem:

Nechci, aby bezbožný zemřel, praví Pán, ale aby se obrátil a žil.

Evangelium: Jan 8,1-11

Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Zrnko pro dnešní den:

Bůh nevezme kámen do ruky, ale pravdu do srdce.

Krátké postní zastavení:

Tahle scéna je nepříjemně aktuální. Dav stojí připravený soudit a každý má pocit, že stojí na správné straně. Ježíš nepřijde s dlouhou řečí ani s teologickou přednáškou. Jen obrátí pohled dovnitř člověka. Najednou nejde o vinu té ženy, ale o pravdu těch, kdo drží kameny. A ticho, které nastane, je silnější než všechny výkřiky. Bůh není slepý k hříchu, ale nikdy neoddělí pravdu od milosrdenství. Neponižuje, aby zachránil, ale zvedá, aby člověk mohl začít znovu. Možná jsme někdy tou ženou uprostřed, jindy těmi, kdo stojí kolem. Evangelium nás ale zve být těmi, kdo nechají kámen spadnout na zem a dovolí Bohu jednat jinak, než čekáme.

Tichá otázka:

Jaký kámen dnes držím v ruce vůči sobě nebo vůči druhému?

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které neodsuzuje rychleji, než dokáže milovat. Nauč mě začínat znovu, tak jako ty dáváš začít mně.

24. března 2026

úterý 5. postního týdne /sv. Kateřina Švédská

Zpěv před evangeliem:

Semeno je Boží slovo, rozsévač je Kristus. Každý, kdo ho nalezne, vytrvá navěky.

Evangelium: Jan 8,21–30

Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé říkali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: `Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete'?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili.

Zrnko pro dnešní den:

Víra nezačíná tím, že všechno chápu, ale tím, že se nechám vést.

Krátké postní zastavení:

Ježíš mluví tvrdě a bez zbytečných okras. Říká lidem, že bez víry zůstanou uvězněni ve svém vlastním světě, který má spodní patro, ale žádné okno k nebi. Není to výhrůžka, spíš diagnóza. Člověk může stát vedle Krista, a přesto ho nevidět, může slyšet jeho slova, a přesto zůstat zavřený v sobě. Největší paradox evangelia spočívá v tom, že pravdu o Ježíši lidé naplno pochopí až ve chvíli jeho ponížení na kříži. Tam, kde svět čeká prohru, Bůh ukáže svou největší blízkost. Víra tedy není únik z reality, ale odvaha přijmout, že Bůh jedná jinak, než bychom si naplánovali. Postní doba pomalu směřuje k okamžiku, kdy se ukáže, kdo je Kristus doopravdy. Otázka zní, zda to poznám jen rozumem, nebo i srdcem.

Tichá otázka:

Na čem dnes stavím svou jistotu, na tom, co mám pod kontrolou, nebo na Bohu, který mě přesahuje?

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu věřit i tehdy, když všemu nerozumím.
Nauč mě dívat se na kříž ne jako na konec, ale jako na začátek života.

25. března 2026

slavnost Zvěstování Páně / sv. Dismas

Zpěv před evangeliem:

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu.

Evangelium: Lk 1,26–38

Počneš a porodíš syna.

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Zrnko pro dnešní den:

Bůh vstupuje do dějin skrze tiché ano člověka.

Krátké postní zastavení:

Zvěstování není pohlednice s andělem, ale okamžik, kdy se lidská svoboda setká s Boží důvěrou. Maria nedostává detailní plán ani jistotu bez bolesti. Dostává slovo a prostor rozhodnout se. Její otázka není projevem nedůvěry, ale poctivého hledání, jak může Bůh jednat uprostřed obyčejného života. Víra totiž nezačíná dokonalostí, ale otevřeností. Kolikrát čekáme na jasné důkazy a bezpečné záruky, zatímco Bůh přichází nenápadně a zve nás k odvaze, která roste ze vztahu, ne z kontroly. Maria neví, kam ji její ano zavede, přesto ho vysloví. A právě tím se otevírá prostor, v němž se Slovo stává tělem. Postní doba nás učí totéž. Nejde o výkon ani o bezchybný životopis, ale o ochotu pustit Boha tam, kde jsme nejzranitelnější. Možná právě tam začíná skutečný zázrak.

Tichá otázka:

Kde dnes mohu Bohu říct své malé ano, i když ještě nevidím celý příběh?

Modlitba:

Pane, nauč mě důvěřovat i tehdy, když nerozumím všemu, co přichází. Dej mi srdce, které se nebojí říct své ano a nechat tě jednat v mém životě.

26. března 2026

čtvrtek 5. postního týdne / sv. Kastulus (Haštal)

Zpěv před evangeliem:

Nezatrvejte dnes svá srdce, ale slyšte hlas Hospodinův.

Evangeliium: Jan 8,51–59

Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci - a ty tvrdíš: `Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!' Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: `Je to náš Bůh!' Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let - a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Zrnko pro dnešní den:

Víra není jen vzpomínka na minulost, ale setkání s Bohem, který je přítomný.

Krátké postní zastavení:

Ježíšova slova zní tvrdě, protože bourají jistoty lidí, kteří se opírají o tradici, ale ztrácejí vztah. Farizeové se dovolávají Abraháma a minulosti, zatímco Kristus mluví o Bohu, který je živý právě teď. Víra se někdy promění v krásnou vitrínu starých pravd, ale bez života. Když Ježíš vysloví „já jsem“, nejde o provokaci, ale o odhalení Boží blízkosti, která přesahuje čas i naše představy. To vyvolává odpor, protože živý Bůh se nedá vlastnit ani uzavřít do jistot. Postní doba nás vede k tomu, abychom nevěřili jen tomu, co bylo, ale dovolili Bohu vstoupit do dneška. Víra není archiv, ale vztah.

Tichá otázka:

Nežiji někdy víru víc ze vzpomínek než z živého setkání s Kristem?

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které nezatvrdne před tvým hlasem.
Nauč mě hledat tě dnes, nejen v tom, co bylo kdysi.

27. března 2026

pátek 5. postního týdne / sv. Rupert

Zpěv před evangeliem:

Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život;
ty máš slova věčného života.

Evangelium: Jan 10,31–42

Byli by se ho rádi zmocnili, ale on jim unikl.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: `Já jsem řekl: Jste bohové.' Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: `Jsem Syn Boží'? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Zrnko pro dnešní den:

Víra nezačíná tam, kde všechno chápu, ale tam,
kde se nechám oslovit tím, co Bůh koná.

Krátké postní zastavení:

Napětí kolem Ježíše houstne. Čím víc ukazuje dobro, tím víc v lidech roste odpor. Někdy totiž není problém v nedostatku důkazů, ale v tom, že pravda mění naše jistoty. Ježíš neobhájí svou moc křikem ani silou. Ukazuje na skutky, na tiché dobro, které mluví hlasitěji než slova. Víra se nerodí z dokonalých argumentů, ale z otevřeného pohledu na to, co Bůh už dávno koná v našem životě. Zajímavé je, že mnozí uvěří až mimo centrum dění, daleko od hluku sporů. Možná právě tam, kde se člověk na chvíli zastaví a přestane házet pomyslné kameny, začne konečně vidět.

Tichá otázka:

Nesnažím se někdy víru posuzovat víc podle vlastních
představ než podle skutků,
které Bůh tiše koná?

Modlitba:

Pane, dej mi oči, které uvidí tvoje působení i tam, kde ho
nečekám. Chraň mě před tvrdostí srdce a nauč mě věřit
skutkům lásky víc než vlastním obavám.

28. března 2026

sobota 5. postního týdne / bl. Renáta

Zpěv před evangeliem:

Odvrhňte od sebe všechny své zvrácenosti, praví Pán, a obnovte své srdce a svého ducha.

Evangelium: Jan 11,45–56

Aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“

Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit.

Zrnko pro dnešní den:

Bůh dokáže proměnit i lidské kalkuly ve slova,
která ukazují na spásu.

Krátké postní zastavení:

Paradox dnešního evangelia je až bolestně aktuální. Lidé, kteří chtějí zachránit národ, začnou plánovat smrt nevinného. Strach o budoucnost dokáže převléknout nespravedlnost za rozumné rozhodnutí. Kaifáš mluví politicky, ale Bůh jeho slova promění v proroctví o lásce, která spojuje rozptýlené. Evangelium tak ukazuje, že i v okamžiku, kdy člověk spřádá své strategie, Bůh tiše vede dějiny jiným směrem. Víra někdy znamená přijmout, že cesta k jednotě vede skrze oběť, která se na první pohled jeví jako prohra. Postní čas nás přivádí až na práh Velikonoc, kde se ukáže, že to, co lidé chystají jako konec, Bůh promění v začátek.

Tichá otázka:

Neospravedlňuji někdy své tvrdé postoje tím, že je nazvu
nutností nebo dobrem pro všechny?

Modlitba:

Pane, nauč mě rozpoznat pravdu i tam, kde se schovává za
lidské obavy. Dej mi srdce, které nehledá viníky, ale cestu k
jednotě a smíření.



Květná neděle

„Dav umí během chvíle změnit hosana v ukřižuj, ale Kristus vstupuje dál, tiše a věrně. Ne proto, aby hledal slávu, ale aby unesl tíhu lidského srdce až do konce.“

29. března 2026

Květná neděle / sv. Ludolf (Slavomil) / začátek letního času

Zpěv před evangeliem:

Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno.

Evangelium: Mt 26,14–27,66

Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše:

Tehdy jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyříd'te mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb,

požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budou bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdět? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se

potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívejte dál! – Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Bud' zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, (učň jen), k čemu jsi přišel.“ (Lidé z houfu) přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil veleknězova služebníka a ut'al mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrč svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroky Písma, že se tak musí stát?“ V té chvíli řekl Ježíš (onomu) houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, aby se splnily výroky Písma u proroků.“ Tu jej všichni učedníci opustili a utekli. Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdálí za ním až k veleknězovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co

tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“ Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povídáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Když nastalo ráno, všichni velekněží a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladaři Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem: zradil jsem nevinou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Velekněží

vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrncířovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneška říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadní cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrncířovo pole, jak mi Pán nařídil.' Ježíš pak byl předveden před vladaře. Vladař se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladař velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladař propouštěl lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisti. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Velekněží a starší však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby dali popravit. Vladař se jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáše!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechni lidé odpověděli: „Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše,

Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trnů, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Bud' zdrav, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!' „ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na

rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skonal.

Chvíle tiché modlitby vkleče.

Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpučly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: (byly to) ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie (přitom) seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli velekněží a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: ‘Po třech dnech vstanu z mrtvých.’ Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: ‘Vstal z mrtvých.’ Pak by ten poslední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „(Tady) máte stráž.

Jděte a zajistěte (hrob), jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a (postavili) stráž.

Zrnko pro dnešní den:

Nejbolestnější zrada není ta hlučná, ale ta tichá, kdy člověk zradí dobro ve jménu klidu.

Krátké postní zastavení:

Květná neděle má v sobě zvláštní dvojí zvuk. Nejprve nadšení, potom křik. Nejprve dlaně, potom hřeby. A člověk má chuť říct, že to jsou oni, ti druzí, dav, farizeové, Pilát, vojáci, Jidáš. Jenže evangelium nám nedovolí pohodlné alibi. Všimni si, že v tom příběhu se najde skoro každý. Někdo Ježíše prodá, protože se mu to hodí. Někdo ho zapře, protože se bojí. Někdo si umyje ruce, protože nechce mít problém. Někdo křičí, protože křičí ostatní. A někdo mlčí, protože už nemá sílu být statečný. Ta pašijová mapa je překvapivě podobná mapě našeho běžného týdne. Ježíš přitom nejde na kříž jako poražený idealista, který přepálil tempo. Jde tam jako ten, kdo bere zlo vážně, a proto ho nechce léčit povrchně. Neodsekne ho mečem, nevyřeší ho mocí, neobejde ho kompromisem. Vezme ho na sebe, aby ho zlomil zevnitř. To je důvod, proč kříž není jen tragédie, ale začátek uzdravení. Bůh se v Kristu neschoval před lidskou temnotou. Vešel do ní a zůstal tam až do konce, aby nikdo nemusel říct: Já už jsem příliš daleko, pro mě už Bůh nemá cestu. Květná neděle je proto nepříjemně pravdivá a zároveň nečekaně nadějná. Pravdivá, protože ukazuje, jak snadno člověk zradí, když jde o pohodlí, obraz nebo strach. Nadějná, protože ukazuje, že Ježíš se nenechá odradit ani naším chaosem. Neotáčí se zády.

Neříká konec. A i když ho všichni opustí, on neopustí nikoho. Dokonce ani toho, kdo zrovna stojí na špatné straně příběhu.

Tichá otázka:

Kde dnes nejčastěji utíkám od pravdy o sobě a říkám si,
že to není nic velkého?

Modlitba:

Pane Ježíši, dej mi odvahu nezůstávat v davu a neschovávat se za strach nebo výmluvy. Uč mě stát při Tobě aspoň tím malým, co je právě v mých silách, a když selžu, nenech mě utéct před Tvým milosrdenstvím.

30. března 2026

pondělí Svatého týdne / sv. Jan Klimak

Zpěv před evangeliem:

Bud' zdrav, náš Králi, tys jediný se slitoval nad našimi
vinami.

Evangelium: Jan 12,1-11

Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betánie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili tam (Ježíšovi) hostinu a Marta obsluhovala. Lazar byl jeden z těch, kteří s ním byli u stolu. Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“ To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“ Velký zástup židů se dověděl, že je tam, a tak přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také, aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. Velekněží tedy rozhodli, že zabijí i Lazara, protože mnoho židů kvůli němu odcházelo a věřilo v Ježíše.

Zrnko pro dnešní den:

Láska někdy nevypadá rozumně, ale právě tím prozrazuje, že je pravdivá.

Krátké postní zastavení:

Betánie voní nardem a zároveň už dýchá blížící se bolestí. Marie nepočítá, neplánuje, neřeší, jak to bude vypadat v očích ostatních. Prostě miluje. A právě to vyvolá odpor, protože opravdová láska vždycky provokuje ty, kteří všechno přepočítávají na výkon, užitek a kontrolu. Jidáš mluví rozumně, skoro sociálně citlivě, jenže jeho slova nemají srdce. Evangelium tak nenápadně ukazuje, že člověk může používat krásné argumenty, a přitom být vnitřně prázdný. Ježíš Marii nebrzdí. Neříká, že je přehnaná nebo nepraktická. Ví, že její gesto je prorocím. Ona jako by cítila, že čas se krátí, a proto dává všechno. Možná právě to je výzva Svatého týdne. Přestat Bohu dávat jen zbytky energie a začít mu dávat to, co je vzácné. Ne kvůli výkonu, ale kvůli vztahu. Víra totiž není jen správné myšlení. Je to schopnost dovolit srdci, aby vonělo láskou i tam, kde to nedává smysl.

Tichá otázka:

Co dnes držím příliš pevně v rukou ze strachu, že by to bylo zbytečné darovat?

Modlitba:

Pane, uč mě milovat bez kalkulu a bez strachu z pohledu druhých. Dej, ať mé malé skutky nesou vůni Tvé blízkosti i ve chvílích, kdy svět nerozumí.

31. března 2026

úterý Svatého týdne / sv. Balbína

Zpěv před evangeliem:

Bud' zdrav, náš Králi! Poslouchal jsi Otce, byls veden na kříž
jako tichý beránek k zabití.

Evangeliium: Jan 13,21–33.36–38

Jeden z vás mě zradí ... Dříve než kohout zakokrhá,
tříkrát mě zapřeš.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi.

Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? Svůj život za tebe položím!“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“

Zrnko pro dnešní den:

Někdy nás nezlomí nepřátelé, ale naše vlastní jistota o sobě.

Krátké postní zastavení:

U jednoho stolu sedí zrada i slabost. Jidáš odchází do noci a Petr zůstává s velkými slovy o věrnosti. Evangelium není romantický obraz dokonalých učedníků, ale pravdivý portrét člověka, který se bojí, a přesto chce milovat. Ježíš ví o Jidášovi i o Petrovi všechno, a přesto jim podává chléb. Nezraňuje ho jen nepřátelství, ale i lidská křehkost těch nejbližších. A přece neustupuje. Právě tady začíná pravá velikost Krista. Ne v moci, ale v tom, že zůstává věrný i ve chvíli, kdy ostatní selhávají. Svatý týden tak nenápadně ukazuje, že víra není o tom, jak silní jsme, ale komu dovolíme, aby nás držel, když jsme slabí. Petrův pád ještě nepřišel, ale Ježíš už ví, že ho neztratí. Naděje totiž nezačíná v naší dokonalosti, ale v Boží trpělivosti.

Tichá otázka:

Kde dnes spoléhám víc na vlastní sílu než na Kristovu milost?

Modlitba:

Pane, nauč mě pravdivosti vůči sobě samému. Dej mi odvahu přiznat slabost a víru, že ani v mé noci mě neopouštíš.

1. dubna 2026

středa Svatého týdne / sv. Hugo

Zpěv před evangeliem:

Bud' zdrav, náš Králi! Poslouchal jsi Otce, byls veden na kříž
jako tichý beránek k zabití.

Evangelium: Mt 26,14–25

Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu
člověku, který Syna člověka zradí.

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyříd'te mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl

zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“

Zrnko pro dnešní den:

Zrada málokdy začíná nenávistí, častěji začíná obchodem.

Krátké postní zastavení:

Na tomhle evangelním večeru je děsivé, jak je to celé obyčejné. Nezačíná to krví ani křížem, začíná to otázkou: Kolik za to. Třicet stříbrných není suma století, to je spíš cena, za kterou se dá umlčet svědomí na krátkou dobu. Jidáš nepadá proto, že by Ježíše neznal. Padá proto, že si vedle Ježíše nechá otevřenou i druhou možnost. A ta druhá možnost se pak tváří rozumně, prakticky, skoro dospěle. Ježíš přitom nikoho neponižuje, neukazuje prstem, neroztrhne u stolu Jidášovi občanku. Položí jen větu, která bolí právě tím, že je pravdivá. Jeden z vás. Zrada totiž není výsadou zločinců, je to nemoc blízkosti. Člověk může sedět u stolu, držet v ruce chléb, tvářit se stejně jako ostatní, a přitom už v sobě nese rozhodnutí odejít do noci. Kdo to čte jako příběh o cizím padouchovi, nic nepochopil. Kdo se v tom lekne sám sebe, má šanci zůstat.

Tichá otázka:

Kde dnes v sobě schovávám druhou možnost, která vypadá rozumně, ale vede pryč?

Modlitba:

Pane, drž mě u svého stolu i tehdy, když se ve mně ozve

chuť něco prodat, obejít nebo zachránit po svém. Dej mi
odvahu zůstat v pravdě a neutéct do noci.



Zelený čtvrtek

„Láska Krista se nesklání proto, že musí, ale proto, že chce. Když se Bůh dotkne lidských nohou, ukazuje, že velikost se neměří mocí, ale schopností sloužit.“

2. dubna 2026

Zelený čtvrtek / sv. František z Pauly

Zpěv před evangeliem:

Nové přikázání vám dávám, praví Pán, milujte se navzájem,
jak jsem já miloval vás.

Evangeliium: Jan 13,1-15

Projevil jim lásku až do krajnosti.

Slova svatého evangelia podle Jana:

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Ďábel už vnukl Jidáši Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na

sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Zrnko pro dnešní den:

Láska není pocit u stolu, ale pokora na kolenou.

Krátké postní zastavení:

Ježíš na Zelený čtvrtek nekáže dlouhé projevy, ale kleká na zem a bere do rukou prach lidských cest. Ukazuje, že pravá autorita nestojí na moci, nýbrž na schopnosti sloužit. Člověk by čekal velkolepé gesto, slavnostní slova a triumfální chvíli, místo toho přichází tiché umývání nohou, které převrací naše představy o Bohu i o sobě samých. Petr protestuje, protože se mu zdá nedůstojné, aby se Bůh skláněl k člověku, jenže právě v tom je jádro evangelia. Víra není sbírka správných vět, ale ochota nechat se milovat i tam, kde se cítíme nečistí nebo nedostateční. Postní cesta tak směřuje k otázce, zda dovolím Kristu, aby se dotkl mé slabosti, a zda pak dokážu udělat totéž pro druhé.

Tichá otázka:

Kde dnes čekám, že mi druzí budou sloužit, místo abych se já sklonil k nim?

Modlitba:

Pane, nauč mě lásce, která se nebojí sklonit. Dej mi odvahu

sloužit bez potřeby uznání a přijímat druhé i s jejich nedokonalostí, tak jak ty přijímáš mě.



Velký pátek

„Kříž není důkazem Boží porážky, ale hloubky Jeho lásky. Tam, kde člověk vidí ticho a temnotu, Bůh právě vyslovuje své nejhlasitější ano životu.“

3. dubna 2026

Velký pátek / sv. Nikita / den přísného postu

Zpěv před evangeliem:

Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno.

Evangeliium: Jan 18,1-19,42

Zmocnili se Ježíše a svázali ho.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana:

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četou a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč; vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští

služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř. Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učival v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přítom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr utál ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokrhá. Od Kaifáše vedli Ježíše do vládní budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvrnili, ale aby mohli jíst velikonočního beránka.

Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a suďte ho podle vašeho zákona!“ Židé mu odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravit.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho (vězně). Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáše!“ Ten Barabáš byl zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal (ho) zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však

uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“ Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: `Židovský král`, ale: `On tvrdil: Jsem židovský král.`“, Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho

svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovu jednu; vzali i suknicu. Suknice byla nesešívána, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: `Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.' Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žíznm.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: `Ani kost mu nebude zlomena.' A na jiném místě v Písmu se říká: `Budou hledět na toho, kterého probodli.' Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem,

ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Zrnko pro dnešní den:

Kříž není konec naděje, ale místo, kde láska přestává mluvit a začíná se darovat.

Krátké postní zastavení:

Velký pátek nás zbavuje iluze, že víra je pohodlná. Kristus nestojí na kříži jako symbol porážky, ale jako ten, kdo miluje i tehdy, když ho svět odmítá. Pilát hledá pravdu, a přitom stojí před Pravdou samotnou, dav křičí a ani netuší, že odsuzuje vlastní naději. V tom všem je zvláštní ticho, které proniká až do nitra člověka. Bůh nepřichází zachránit svět silou, ale věrností, která vydrží až do posledního dechu. Možná právě proto je Velký pátek tak nepohodlný, protože ukazuje, že největší proměna se rodí ne v triumfu, ale v odevzdání. Postní cesta dnes vrcholí otázkou, zda dokážu přijmout Boha, který nevíteží křikem, ale láskou, jež se nechá zranit.

Tichá otázka:

Před čím dnes utíkám, protože se bojím ticha kříže
a pravdy o sobě?

Modlitba:

Pane Ježíši, nauč mě zůstat pod křížem, i když nerozumím
všemu, co se děje. Dej mi srdce, které se nebojí pravdy,
a víru, která vydrží i ve chvílích, kdy se zdá, že mlčíš.



Bílá sobota

„Ticho hrobu není prázdnota, ale prostor,
kde se rodí naděje. Bůh někdy mlčí ne proto, že odešel,
ale protože připravuje nový začátek, který ještě nevidíme.“

4. dubna 2026

Bílá sobota / sv. Izidor

Na Bílou sobotu trvá církev na modlitbách u Kristova hrobu a uvažuje o jeho umučení a smrti. Oltářní stůl je obnažen a neslaví se mše svatá. Teprve po slavných obřadech noční vigilie, které jsou přípravou na Kristovo zmrtvýchvstání, církev prožívá velikonoční radost naplňující celých následujících padesát dní. Svaté přijímání se může v tento den podávat jenom při zaopatřování jako viaticum.

Bílá sobota je zvláštní den. Kostel je tichý, oltář obnažený a člověk má pocit, jako by se svět na chvíli zastavil mezi nádechem a výdechem. Včera znělo „Dokonáno jest“, dnes zní spíš ticho, které neumíme dobře snášet. Jsme zvyklí na rychlá řešení, na jasné odpovědi a na okamžité vítězství dobra nad zlem, jenže Bůh si dovolí luxus čekání. A právě v tom čekání se odhaluje pravda o víře, která není jen o silných slovech, ale o vytrvalosti v temnotě.

U Kristova hrobu stojí člověk bez jistoty, že přijde ráno. Učedníci nevěděli, že třetí den přijde vzkříšení, oni znali jen bolest ztráty a prázdnotu po tom, kdo byl jejich nadějí. Možná právě proto je Bílá sobota tak lidská, protože připomíná chvíle, kdy se modlíme a nic se neděje, kdy prosíme a zdá se, že Bůh mlčí. Víra se tu zbavuje náboženských frází a zůstává jen tiché „jsem tady“, i když nerozumím.

Kristův hrob není jen místem smrti, ale zrcadlem našeho nitra. Kolik věcí v nás leží jako zavalené kamenem, kolik nadějí jsme už pohřbili, protože jsme měli pocit, že skončily příliš brzy. Bůh však vstupuje právě do těchto zavřených prostorů. Ne proto, aby nás moralizoval, ale aby ukázal, že i to, co vypadá definitivně, může být jen předehtou k novému začátku. Bílá sobota nás učí, že Boží práce často probíhá tam, kde lidské oči nic nevidí.

Dnešní den je terapií proti naší netrpělivosti. Člověk by chtěl přeskočit rovnou k velikonočnímu ránu, ale Bůh nás nechává chvíli stát u zavřeného hrobu, abychom pochopili, jak hluboká je jeho láska. Ticho není prázdnota, ale prostor, ve kterém se rodí naděje. Když se svět ztiší, začnou být slyšet věci, které jindy přehluší náš vlastní spěch.

Bílá sobota tak není jen dnem mezi tragédií a vítězstvím. Je školou důvěry. Učí nás, že Bůh pracuje i tehdy, když se zdá nepřítomný, a že naděje není hlasitá, ale trpělivá. Stojíme u hrobu a nevíme, co přijde, a právě v tom spočívá odvaha víry. Někdy stačí zůstat, neztratit směr a dovolit Bohu, aby jednal po svém, protože jeho ticho nikdy není prázdné, ale plné života, který se teprve chystá zazářit.



Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Velikonoční vigilie

„První světlo neproráží noc silou, ale vytrvalostí.
Vzkříšení začíná v okamžiku, kdy se člověk odváží uvěřit,
že i po nejhlubší tmě může přijít ráno.“

Zpěv před evangeliem:

Aleluja, aleluja, aleluja.

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý,
jeho milosrdenství trvá navěky.

Nechť řekne dům Izraelův:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Hospodinova pravice mocně zasáhla,
Hospodinova pravice mě pozvedla.

Nezemřu, ale budu žít

a vypravovat o Hospodinových činech.

Kámen, který stavitelé zavrhli,

stal se kvádrem nárožním.

Hospodinovým řízením se tak stalo,

je to podivuhodné v našich očích.

Evangelium: Mt 28,1–10

Byl vzkříšen z mrtvých a jde před vámi do Galileje.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zeměřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te a podívejte se na to místo,

kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“ (Ženy) rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: „Buďte zdraví!“ Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.

Zrnko pro dnešní den:

Vzkříšení nezačíná triumfem, ale setkáním s Kristem uprostřed cesty.

Krátké velikonoční zastavení:

Velikonoční ráno nezačíná ohlušujícím vítězstvím, ale tichem zahrady a dvěma ženami, které jdou k hrobu se smutkem v srdci. Evangelium je realistické, protože ukazuje, že víra se rodí uprostřed strachu i radosti zároveň. Anděl odvaluje kámen ne proto, aby Ježíš mohl ven, ale aby člověk mohl dovnitř a pochopil, že smrt už nemá poslední slovo. Zmrtvýchvstalý Kristus nestojí na pódiu slávy, ale vychází naproti těm, kteří ho hledají. Nevyčítá, nekárá, jen říká: „Nebojte se.“ To je první velikonoční kázání, krátké a přesné. Víra není útek z reality, ale setkání s živým Bohem uprostřed obyčejné cesty. Galilea, kam učedníky posílá, není vzdálené svaté místo, je to prostor jejich každodennosti. Vzkříšení tak není jen událost minulosti, ale výzva vrátit se do života a vidět ho novými očima. Kdo potká Krista, ten nezůstane stát u prázdného hrobu, ale začne jít dál, i když ještě všechno nechápe.

Tichá otázka:

Kde dnes hledám živého Krista, u prázdného hrobu minulosti, nebo na cestě, kam mě posílá?

Modlitba:

Pane Ježíši, dej mi odvahu radovat se i tehdy, když ještě nerozumím všemu, co konáš. Otevři mé srdce, abych tě poznal v každodennosti a nebál se jít tam, kam mě zveš.

Aleluja.



Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

„Vzkříšení není útěk od kříže, ale jeho proměna.
Tam, kde člověk čekal konec příběhu, Bůh tiše otevírá dveře,
které už nikdo nemůže zavřít.“

5. dubna 2026

slavnost Zmrtvýchvstání Páně / sv. Vincenc Ferrerský
Boží hod velikonoční

Zpěv před evangeliem:

Aleluja. Kristus, náš velikonoční beránek, je obětován, proto
slavme svátky s Pánem. Aleluja.

Evangelium: Jan 20,1-9

Ježíš musel vstát z mrtvých.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Zrnko pro dnešní den:

Naděje nezačíná hlukem, ale tichým poznáním, že Bůh jedná i tam, kde jsme čekali konec.

Velikonoční zastavení:

Marie přichází ke hrobu ještě za tmy, a to je možná nejpřesnější obraz lidské víry. Člověk jde dopředu, i když nevidí jasno, nese v sobě bolest i otázky a přesto kráčí, protože láska ho žene dál. Prázdný hrob není jednoduchá odpověď, spíš začátek nového hledání. Učedníci běží, ale každý jinak. Jeden rychle, druhý pomaleji, jeden vstoupí hned, druhý chvíli stojí a pozoruje. Evangelium tím jemně připomíná, že cesta k víře není pro všechny stejná a že Bůh neporovnává tempo našich kroků. Důležité je, že se člověk vydá na cestu. Složená rouška v hrobě působí skoro nepatřičně klidně, jako by Bůh chtěl říct, že vzkříšení není dramatická podívaná, ale tichá proměna, která roste zevnitř.

Velikonoce odhalují zvláštní paradox. Smrt byla skutečná, slzy byly skutečné, zklamání bylo skutečné, a přesto to nebyl poslední příběh. Víra proto není popřením bolesti, ale jejím proměněním. Člověk často čeká, že Bůh přijde s velkolepým řešením, které okamžitě všechno napraví, jenže evangelium ukazuje jinou cestu. Kristus vstává potichu a první svědci nejsou lidé silní a jistí, ale ti, kdo ještě před pár dny utíkali a báli se. V tom je zvláštní útěcha pro každého, kdo se někdy cítil slabý nebo ztracený. Bůh nečeká na dokonalé hrdiny, ale na ty, kdo mají odvahu znovu vstát a jít dál.

Prázdný hrob nás zároveň zbavuje jedné iluze. Víra není držení se minulosti, ani nostalgie po tom, co bylo krásné. Marie hledá Ježíše tam, kde ho položili, ale on už tam není. Kolikrát i my hledáme Boha ve starých jistotách, ve vzpomínkách, ve formách, které kdysi fungovaly, a

přehlízíme, že nás zve k něčemu novému. Vzkříšení není návrat zpět, ale otevření budoucnosti. Kdo chce potkat Krista, musí se vydat na cestu, stejně jako učedníci do Galileje, tedy do prostoru každodenního života, práce, vztahů a obyčejných rozhodnutí.

Velikonoční radost proto není hlučná euforie, ale hluboký pokoj, který roste z vědomí, že ani tma nemá poslední slovo. Člověk může nést v srdci rány minulosti, a přesto začít znovu, protože Kristus prošel smrtí a proměnil ji v bránu života. Vzkříšení není vzdálená teologická myšlenka, ale výzva, abychom se přestali bát žít naplno. Když učedník vstoupil do hrobu a uvěřil, nebylo to proto, že všechno pochopil, ale proto, že dovolil naději, aby byla silnější než jeho strach. A právě to je možná největší velikonoční výzva. Nečekat, až bude všechno jasné, ale udělat krok víry uprostřed nejasností.

Tichá otázka:

Vzkříšený Kriste, kde dnes v mém životě chceš otevřít nový začátek, abych dokázal přijmout radost, kterou mi dáváš?

Modlitba:

Vzkříšený Pane Ježíši, děkuji ti za světlo Velikonoc, které vstupuje i do mých stínů. Naplň mé srdce radostí, která nepramení z okolností, ale z tvé blízkosti. Nauč mě žít jako člověk, který ví, že smrt nemá poslední slovo a že ty kráčíš přede mnou každým dnem. Aleluja.



Slovo na cestu

Velikonoční ráno není tečka za příběhem, ale tichý začátek nové kapitoly. Kříž zůstává stát, hrob zůstává prázdný a člověk stojí někde mezi tím. Právě tam vznikala tato zastavení nad evangeliem. Ne jako hotové odpovědi, spíš jako drobné kamínky do bot, které nutí nezůstat stát. Psát o víře totiž neznamena mít jasno ve všem, ale mít odvahu znovu vstát a jít dál, i když člověk ještě úplně nerozumí cestě.

Velikonoce připomínají, že Bůh nevstupuje jen do svátečních chvil, ale hlavně do těch obyčejných. Do ranní únavy, do rozhovorů, které se nepovedly, do dnů, kdy se modlitba zdá prázdná a víra příliš tichá. Vzkříšený Kristus nepřichází jako vzdálený vítěz, ale jako ten, kdo jde vedle nás a ptá se stejně jemně jako kdysi u prázdného hrobu. Proč pláčeš? Koho hledáš? A právě v těchto otázkách začíná proměna, která není hlučná, ale hluboká.

Tato kniha vznikala z přesvědčení, že evangelium patří i do dnešního světa, do života lidí, kteří věří, hledají nebo jen tiše doufají, že Bůh ještě neřekl poslední slovo. Na blogu www.buhviproc.cz proto každý den sdílím nové zamyšlení. Ne jako někdo, kdo stojí nad ostatními, ale jako člověk, který se sám učí naslouchat a znovu objevovat, že víra je cesta, nikoli hotová mapa.

Pokud jste při čtení našli chvíli pokoje nebo odvahu udělat další krok, pak tato slova splnila svůj smysl. Modlitba je pro mě tím neviditelným poutem, které nás spojuje víc, než si dokážeme představit. A pokud se někdo rozhodne přidat i finanční podporu, pomáhá tím, aby tato služba mohla

pokračovat a růst, aby evangelium nezůstalo jen na stránkách knihy, ale žilo dál mezi lidmi, kteří ho potřebují slyšet novým jazykem.

Není to povinnost ani prosba o uznání. Je to nabídka společné cesty. Každý dar, každá modlitba i každé sdílení je malým svědectvím o tom, že Boží slovo stále nachází otevřená srdce. A právě díky vám se z těchto textů nestává jen soubor úvah, ale živý příběh, který pokračuje v dalších dnech, rozhovorech i tichých chvílích.

Děkuji vám za důvěru, za otevřenost i za odvahu číst mezi řádky vlastního života. Věřím, že Vzkříšený Kristus kráčí před námi stejně jako kdysi před učedníky do Galileje. Tam, kde se žije obyčejně, kde se pracuje, miluje, odpouští a znovu začíná.

S vděčností a požehnáním

+ jáhen Zdeněk

Dar, který pomáhá růst

Pokud vás tyto texty provázejí a dává vám smysl to, co dělám, můžete mě podpořit i finančně. Neberu to jako samozřejmost ani jako povinnost, spíš jako nezasloužený dar a tiché „jdi dál“. Každá podpora mi pomáhá věnovat víc času psaní, aby mohly vznikat další zamyšlení nejen na webu, ale jednou třeba i v knižní podobě. Děkuji za každou modlitbu, povzbuzení i za štědrost, která není vidět, a přesto nese víc, než slova dokážou říct.

Pokud mně chcete podpořit, můžete tak učinit:

- **Naskenujte QR kód pomocí své bankovní aplikace.**



Nebo převed'te svůj dar na:

- **Číslo účtu: 3205765019/3030 (Air Bank)**
- **IBAN: CZ38 3030 0000 0032 0576 5019**
- **SWIFT/BIC: AIRACZPP**

Děkuji vám za každé dobré slovo i za podporu, která mi pomáhá pokračovat dál. Myslím na vás, modlím se za vás a vážím si každého, kdo jde touto cestou společně se mnou.

Autor

Zdeněk Dominik Uher

Ilustroval:

Zdeněk Dominik Uher, generováno DALL.E (OpenAI)

Vydal:

Zdeněk Dominik Uher

Web:

www.buhviproc.cz

2026